

BŘEZOVÁ KŮRA

ČÍSLO 268

KVĚTEN 2018

SLOVO ÚVODEM....

Seigo bojovníci a nováčci kmene Shawnee!

Blíží se to, blíží! Jdeme do finále, vážení soukmenovci! Už jen měsíc a máme tu jubilejní třicátý letní tábor kmene Shawnee! Těšíte se? Tak si nechte ještě chvilku zajít chuť ;-). Zatím můžete dokončovat svůj indiánský oděv, nákrčníky, rozety a jiné propriety, a pokud by vám snad chyběla inspirace, tak prolistujte toto číslo Březové kůry. Najdete v něm mimo jiné článek a něco obrázků z květnového indiánského táboření na Drozdovské Pile. A pokud jde o návod na výrobu indiánského oděvu, ten jste obdrželi od náčelníka spolu spolu s přihláškou na tábor a pokud by vám snad nestačil, prolistujte minulá čísla Březové kůry, naposledy byly návody otisknuty v čísle 245. Snažte se ;-)

Táboření na Pile byla však jen jedna z mnoha akcí, které se udály v nadupaném měsíci květnu. Hned prvního se Šavani tradičně skvěle prezentovali na obsáhlé výstavě v rámci zářežského jarmarku v prostorách kulturního domu, kde byly kromě mnoha nových fotek z naší činnosti k vidění i zajímavé materiály z historie skautingu, a kdo zavítal do sálu, určitě nelitoval. Následující prodloužený víkend strávili zájemci na Drozdovské Pile a o další týden později jsme se vydali jako již tradičně na dvanáctikilometrovou trasu turistické akce Za zvolskou labutí a přibrali s sebou i mnohé z rodičů a kamarádů. A v nastoleném tempu pokračujeme a hned o dalším víkendu se scházíme k již 106. sněmu. Tato akce byla původně naplánovaná jako třídní, ale z důvodu počtu květnových akcí jsme nakonec raději zvolili skromnější jednodenní variantu a namísto víkendovky na chatě ČTÚ u Rejchartic jsme zasedli do sněmovního kruhu na naší staré dobré klubovně Chillicothe. Uf, čtyři šavanské víkendy po sobě, to tu snad ještě nebylo....

A co nás čeká v posledním měsíci probíhajícího školního roku? Po roce a půl tu máme hned první sobotu další ze šavanských paintballových arén ve Zvoli u sokolovny. Ve stejnou dobu budou naše barvy reprezentovat naši nadějní zpěváci na soutěžní přehlídce Skaut má talent v rámci zářežské vzpomínkové akce Srdcem skaut. Jejich součástí jsou i další aktivity, na které mohou o tomto víkendu zájemci vyrazit. A dále? No jistě, každoroční předtáborové brigády - stačí si vybrat jeden ze tří termínů! A pak už jen kmenová zakončovačka, zabalit vše potřebné, přidat samozřejmě i červenou Březovou kůru a uvidíme se ve Štítech!

Sg. Ostříž

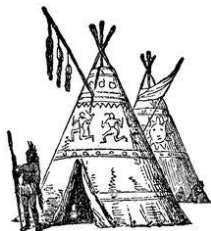
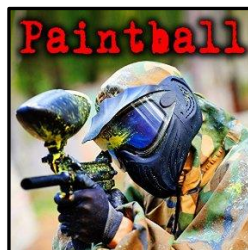
DROBKY Z ČINNOSTI KMENE

... na rodových schůzkách zábřežských Medvědů se poslední dobou korálkovalo. Cílem bylo, aby si každý člen vykorálkoval rozetu se znakem medvěda. Vanata Lasička to dokázala z Medvědů jako první. Velkou zásluhu na tom má WATOKNAPA, která dokonce na korálkování svolala i dobrovolnou schůzku.

... Sachem AJAGU se postaral o zašití velkého stanu, který jsme v loňském roce nemohli na táboře použít. Děkujeme Ti, bratře.

... příprava na „Skaut má talent“ byla především dílem Kiwiho. Jak to všechno dopadne uvidíme 2. června v zábřežském kulturním domě.

... náčelnictvo kmene MIČKINIKWA a Ostrříž připravilo speciální akci pro starší členy a kamarády. 2.6. se ve Zvoli uskuteční v pořadí již pátá paintballová aréna. Mají dorazit týmy z Prahy, Brna, Šumperka, Mohelnice a v příštím čísle přineseme i celkové výsledky. Za nás budou hrát také někteří bývalí členové jako David, Burák a další věhlasní bojovníci. Pokud budete mít čas, tak nás můžete podpořit svojí účastí.

... v poslední době pomáháme a je nám opláceno☺ Strejda vláček ze Šumperka nám moc pomohl svým lanovým centrem na 1. května. My zase pomáháme kamarádům z oddílu Hvězda severu z Brna, kterým půjčujeme indiánské teepee na letní tábor. Sice nějaké staré, ale ještě může posloužit dobré věci.

... mezi neaktivnější bojovníky se zařadil dlouholetý nováček Vrabčák. Sice na posledním sněmu si nemohl nechat udělit to velké množství OP, které si dokázal splnit, ale na poslední schůzce se pokoušel splnit 10+10+10. Nepodařilo se, ale nevádí, při svědomité přípravě to určitě vyjde příště. O to šťastnější byla Kecalka, která to dala, a má již druhé OP na hodnost Vanata.

... jistě si všichni pamatujeme na legendárního věčného nováčka Hobita, který nakonec dokonce získal hodnost Vanata. Mohli jsme ho vidět na jarmarku, kde dokonce pomáhal počítat nástěnky v hlavním sále. Měsíc květen byl také měsícem dobrých zpráv - nové krve. Medvědi snad získali nového hochu, Eddie hlásí posilu do Koníků a MIČKINIKWU kontaktovala bývalá pomocnice Verunka a nahlásila svého syna do benjamínků, které bychom chtěli v září založit.

... v letošním roce se náčelnictvo a Rada OP rozhodla udělat jasný krok k indiánskému táboru 2018. Vypracovala dokument kušití indiánských oděvů a předala všem zájemcům o letošní indiánský tábor. V měsíci květnu se organizovalo také indiánské táboření na Drozdovské Pile a v březnu jsme pořádali také Indiánský den ve Zvoli. Účast na letošním táboře je tedy podmíněna indiánským oděvem a pokud již máte splněno, je to jen dobře. Náčelnictvo si oděvy prohlédne na předtáborových rodových schůzkách. Tak pokud ještě váháte, nechte si poradit a pomoci splnit letošní podmínku účasti.

Náčelník MIČKINIKWA

DRVOMÁJOVÁ ŠAVANSKÁ VÝSTAVA

1. KVĚTNA 2018

Na tuto akci jsme se dlouho připravovali. Chtěli jsme touto výstavou zaujmout a připomenout si svoje kmenové narozeniny, které v květnu náš kmen oslaví. Náčelník dlouho před výstavou zajišťoval historické dokumenty a materiály o skautských organizacích, které v ČSR fungovaly před druhou světovou válkou. Bylo třeba oslovit řadu sběratelů a odborníků. Své příspěvky pak poslal br. Jistič z Prahy, br. Dodýš z Plzně, TUWANAKHA Zdice a také sestra Tiki.

Samotná příprava tabel trvala skoro jeden měsíc a několikrát jsme se sešli u paní Vítkové, abychom nejprve na 120 tabel odstrojili od skautských materiálů a následovně tam umístili fotografie a skautské materiály. Tady si velkou pochvalu zaslouží především členové zábřežského rodu Medvědů a jejich rodiče, kteří všichni neskutečně poctivě pracovali na těchto přípravných brigádách.

Rony a Gurchu – lanové aktivity

Nejen výstavou jsme se prezentovali, a tak další aktivitou, která se na zábřežském jarmarku z naší strany objevila, bylo malé lanové centrum. To se nám povedlo zajistit od našeho kamaráda Tomáše Lešingra, který byl dokonce ochoten to v pondělí večer navázat na stromy u kulturního domu. Jako vždy se to neobešlo bez problémů s našimi sousedy junáky ze Skaličky.

O fungování jsem poprosil staré Severáky, a to Ronyho a Gurchua. Ty pak doplnil Medvěd a tatínek od našeho nováčka Štěpána. Myslím, že se nakonec atrakce využila, a zájemci se jen hrnuli, aby si mohli vytočit v kole štěstí nějakou tu drobnost. A věřte, že jich nebylo málo. O kolo štěstí se staral Ferda a myslím, že se mu nakonec točila i hlava ☺

Další lidičky se starali o propagaci kmene, Surikata se ptala návštěvníků, co je na výstavě zaujalo, a toto jsem sepsal v samostatnou zprávu pro naši BK. U vstupu pak seděla Eva a Lasička. Jejich úkolem bylo rozdávat vstupenky a ptát se návštěvníků, odkud jsou. Velké překvapení se nekonalo a více jak 200 návštěvníků bylo ze Zábřehu. Ale ostatní byli ze skoro 30 obcí a měst z celé republiky. Návštěvníci si také mohli odnést poslední číslo Březové kůry, kterou vytiskl pro tuto potřebu bratr Komár.

Celá výstava měla tři témata. To první byla historie kmene Shawnee, kde jsme na 30 tablech zmapovali jednotlivé roky činnosti a na dalších asi 100 tablech jsme umístili velké barevné i černobílé fotografie z dlouhé historie kmenové činnosti. Návštěvníci tak mohli posoudit naši bohatou a postupně se vyvíjející umnost. Pro mnohé staré členy to bylo dojem-

né vzpomínání, když se poznávali na starých dobových snímcích.

Na fotografii vidíme Helču s rodinou

Ze starých členů kmene jsme tu mohli vidět třeba Draka, Tarzana, Lišáka, WAOPEHO, Sběratele, Helču, Unkase, Hobita, ale přišli se podívat i rodiče našich bývalých i nynějších členů.

Mezi návštěvníky se objevila také celá řada těch, kteří pamatovali skauting ještě po válce, a byl to pro nás první takový kontakt s nimi. Snad nezůstane jen u tohoto krátkého setkání a podaří se doplnit další střípek zábřežské skautské historie. Bylo by to dobře. I to je jeden z důvodů, proč výstavy pořádáme.

I tentokrát jsme do programu zařadili soutěž o pěknou placku – Cesta za Svojsíkem, kterou mohl získat každý, kdo si poradil s otázkou, kterou mu předala děvčata před vstupem na výstavu. Jedna z otázek třeba zněla takto: „**Jak se jmenovali bratři Klimešovi, kteří v roce 1921 utonuli na řece Sázavě nedaleko Zábřehu? Viz historie zábřežského skautingu.**“

Pro mnohé bude placka připomínkou na tuto velkou skautskou výstavu, která se jen tak nevidí.

Mezi návštěvníky jsme také viděli staré členy Stopařů, Skaláků, Žab, Zlaté lilie, ale ty nynější členy bychom tu hledali marně. Na výstavu dorazil také zábřežský starosta František John, který má skautskou přezdívkou Lišák. MIČKINIKWA byl také v hledáčku médií a poskytl rozhovor pro olomoucký rozhlas a také jej vyzpovídala paní redaktorka Bartoňová a článek vyšel v novinách Týden.

Unkas s Komárem

Výstava skončila a my tak přiložili polínko k oslavě 50. let nepřetržité činnosti zábřežských oddílů.

Co napsali v Týdnu

Historii skautingu zmapovala unikátní výstava

ZÁBŘEH • Bohatou historii skautingu, který je se Zábřehem spjat už celá desetiletí, představila jednodenní výstava v kulturním domě. Na fotografiích připomněla existenci místních skautských oddílů Severáci, Stopaři a Šavani a přiblížila také skautskou činnost v období první republiky. Rozsahem byla prezentace snímků zcela výjimečná.

CO NÁM PROZRADILI NÁVŠTĚVNÍCI?

Surikata měla nelehký úkol ptát se návštěvníků, čím je naše výstava zaujala. Tentokrát jsme si na nezájem nemohli stěžovat. Nezájem byl především ze strany místních oddílů a na výstavě jsme zahlédli jen pár jedinců – většinou bývalých členů oddílů. Škoda. Výstava zapadala do koncepce 50 let nepřetržité činnosti v Zábřehu a my připravili panely s fotografiemi z období 1968 – 1990 a seznámili návštěvníky s činností Severáků, Stopařů, ale zahlédnout se tam dala stará Zlatá lilie, Žáby, Skaláci. Kdo přišel ten viděl ☺

A teď k těm vyjádřením návštěvníků:

... paní našla od bratrance dceru

... zaujali nás fotografie, kde jsme vyfoceni ještě zamlada

... líbilo se nám všechno

... své obdivovatele měly i naše štíty a roucha

... líbil se mi Branný závod / bylo tam skoro 10 tabel na tento námi pořádaný závod /.

... poznali některé lidičky, zaujala je historie po současnost, jak se skauting vyvíjel

... že je skauting pěkná činnost

... chtěli by více takových pěkných prezentací

... zajímavě udělaná výstava a oceňují tu práci

... krásné fotografie z činnosti

... dozvěděl jsem se o skautu něco nového

... paní překvapilo, že bylo mnoho skautských organizací. Paní byla jedna z prvních členek Zlaté lilie

... paní si to neprohlížela, pouze hledala manžela ☺

... mají rádi historii a moc se jim to líbilo a že by bylo hezké, kdyby se skautská činnost udržela.

... že se paní v oblasti skautingu moc neorientovala, ale říkala, že to muselo dát mnoho práce.

Další celá řada odpovědí byla velice podobných.

A co chybělo?

... Nenašli jsme historii z let 1945 – 1950 / ta ovšem v plánu výstavy nebyla plánována /.

... Připomenutí, že naše vlajka není vidět z obou stran 😊

Pro BK připravila Surikata a MIČKINIKWA

TÁBOŘENÍ NA DROZDOVSKÉ PILE

4.-8. KVĚTNA 2018

Na tuto akci jsem se já osobně těšil už dlouho dopředu, a to jednak vzhledem k pomalu začínajícím abstinčním příznakům po nocích strávených v týpí pod hvězdnou oblohou a jednak vzhledem k lokalitě, neb Drozdovská Pila je prostě moje srdcovka. Užíval jsem si už i ty mírně nervózní chvíle balení, plnění aut a vozíku a obvyklé

odjezdové zmatky. Zodpovědné balení všeho nutného vybavení a pečlivý dozor nad jeho kompletností byl samozřejmě parketou Pídi, já splnil historickou úlohu nakoupením poživatin a zajištěním vozíku a Grizzly s ledovým klidem plnil nekonečným množstvím věcí dopravní prostředky a i přes mé nervózní poznámky stoicky trval na svém tvrzení „klid, to se tam všechno vejde....“ A vešlo. I s dětmi. Cestou nabíráme náčelníka a je to konečně tu – známými silničkami přes Hněvkov, Hoštejn a Drozdovskou Pílu se blížíme k tábořišti. Už zase cítím na chodidlech ledovou masáž Březné při stěhování věcí přes brod, slyším duté údery vyschlých týpiovek a cítím ten tolik známý přicházející chlad, když poslední paprsky Slunce opouštějí Údolí černého čápa. Ale týpí za chvíli stojí i s liningem, ležení z dek a kožešin je nachystáno, třecí dřeva vydala hřejivou jiskru a po liningu a stěně týpí už poskakují stíny jeho momentálních obyvatel. Vůni pálících se suchých šalvějových lístků na oltáři u ohniště střídá vůně čerstvě uvařené kávy a já bloudím vzpomínkami starými nějakých třináct, čtrnáct let....

Ale dosti už rozplývání se, těžko přenést na papír vše, co člověk prožívá při návratu na „svá“ místa, některé zkušenosti jsou prostě nepřenositelné a každý nechť si získá ty své, stejně a přece jinak jedinečné....

I proto vás nechci zahlcovat podrobným popisem čtyřdenního táboření, které jsme si mohli na Pile za krásného jarního počasí prožít. Tak tedy jen letmo.

Vzhledem k nižší než očekávané účasti a díky od tábora odlišnému vnitřnímu uspořádání týtí bez rámových postelí jsme si na louce vystačili s jedním týtím a během celého prodlouženého víkendu se nás tu prostřídalo jedenáct (kompletní osazenstvo najdete na titulní fotce tohoto čísla BK). K přípravě chutných a nutričně zcela vyvážených pokrmů postačilo venkovní ohniště s roštěm, který jsme si stejně jako jiné drobnosti vypůjčili z dovedně ukrytého itineráře stálé nájemkyně tábořiště Rakši. Díky, Rakšo! Kuchyni vládla Pída, ale troufnu si říct, že se více či méně (a hlavně vcelku nenuceně) zapojil snad každý z přítomných. Léty prověřenou výhodou tábořiště je blízká studánka s vysoce kvalitní pitnou vodou a o příjemné klima se i v horkých dnech starají chladivé vody říčky Březné. Dřeva na topení se po četných vichřicích z poslední doby povaluje všude okolo také dost a dost, a tak příjemně strávenému táboření nestálo v cestě vůbec nic.

Soutěživé duše snad došly částečného uspokojení při vzájemném zápolení na lakrosové překážkové dráze či při zdolávání lovecké stezky, romantici si vychutnali bloudění po okolních lesních cestách, zvědaví objevitelé důkladně prozkoumali tajemné orlí hnízdo tyčící se už několik desítek let nad centrální částí údolí, milovníci vyhlášených výletních restaurací jistě ocenili stinná zákoutí předzahrádky hostince U Záruby a nevšední příchutě tamní vskutku pestré palety různobarevných limonád a adrenalinuchtiví střelci důkladně prověřili kvalitu luků a odolnost jim svěřených šípů. Nejednu šanci dostali i ti, kteří zatoužili rozšířit

počet svých získaných orlích per. V tomto směru vynikal hlavně Vrabčák, který po nedávno konečně zdolané zasvěcovací zkoušce důkladně obdělal pole dosud neorané ve svém zápisníku orlích per. Toto jeho neúnavné snažení si nakonec vysloužilo samostatný článek, do něhož se můžete začíst v rubrice Stoupání na horu.

A co táboření ukázalo z pohledu šavanské budoucnosti? Především to, že i takto tábořit lze. A to i s mladšími členy kmene, vždyť trio Větvička, Mrkvička, Luky výrazně srazilo věkový průměr zúčastněných a zároveň svou přítomností poklidnou atmosféru nijak nenarušilo. Naopak si z nabídnutých možností sami vybírali a kupříkladu u terčovnice nadšeně objevovali taje a záludnosti lukostřelby. Proč tedy v dohledné době nevyrazit s týpím znovu a omezovat jeho využití pouze na dobu letního tábora? Vždyť kde je vůle, tam je i cesta....

Tak příště?

Sg. Ostříž

Quo vadis, Shawnee?

ZA ZVOLSKOU LABUTÍ

12. KVĚTNA 2018

Měli jsme sraz v sokolovně, kde byl zrovna i start. Tam jsme si vyplnili takovou kartičku, kterou jsme společně se startovním předali paním. Dostali jsme jedno pití a oplatek. Po tom, co jsme se všichni sešli, vyplnili a odevzdali to, co jsme měli, byl nástup. Po nástupu jsme se seskupili a vyšli jsme na 12-ti kilometrovou trasu.

Bylo krásné počasí, sluníčko pražilo a myslím si, že jsme se vždy, když jsme byli na otevřené pláni, těšili až vejdemo do lesa, kde bude stín. Začátek cesty vedl kolem kravína až k Léharově chatě, poblíž které jsme šli přes louku do lesa. Chvilí jsme šli po silnici a poté jsme zabočili k poli, vedle kterého byl les. Na začátku tohoto lesa byla první přestávka. Někdo ji využil na odpočinek, někdo na občerstvení a někdo na jiné činnosti. Při dalším přesunu jsme vyzkoušeli naši rovnováhu. Museli jsme držet balanc při přecházení po kmeni stromu. Po cestě jsme si říkali vtipy, hádanky a celkově jsme si užívali dobrého počasí. Došli jsme na místo dalšího odpočinku, kde menší děcka celkem blbly. Tam jsme s Ostřížem začali plánovat cokoli, co by obohatilo tento článek. Měli jsme v plánu pár věcí, které jsou do dnešního dne tajné. Ale mohu vám prozradit pouze jeden nápad a to, že nás napadlo někoho vhodit do rybníku.

Potom jsme se vydali kolem před chvílí zmiňovaného rybníku do Jestřebí, kde na nás čekala kontrola s koláčky, lineckým, pitím a razítkem. Tam jsme ztvrdli asi nejvíce času, přece jen u dobrého jídla se odpočívá nejlépe. Naše pokračování cesty vypadalo následovně: v Jestřebí jsme zahli do takové uličky, která vedla přímo na pole. Trošku jsme si cestu zkrátili, ale pšššt. Poté jen kousek po silnici a objevili jsme se ve Zvoli. A celkem znaveni a někteří i hladoví jsme se dobelhali do cíle. Z mého pohledu to bylo super, nejen počasí, ale hlavně nálada a atmosféra.

Va. Surikata

106. SNĚM KMENE

19. KVĚTNA 2018

Když ke klubovně všichni dorazili, tak jedna půlka šla s Kiwim zpívat a druhá byla venku, potom se to prohodilo podle potřeby. Pak jsme se po dlouhé době konečně vydali ven. Po cestě jsme na sebe lepili rostlinu, která se lepí na oblečení.

Když jsme došli na to dané místo, které se jmenuje U jezírka, tak jsme si odložili věci a šli jsme hrát hru. Je to hra, kde jeden strážce budovy chodí a hlídá, my jako útočníci se musíme dotknout plotu, ale nesmí nás strážce vidět. Tuhle hru jsme hráli cca třikrát.

Potom jsme šli kousek dál k ohništi, tam jsme si opět odložili a šli hrát hry. Potom jsme si opekli špekáčky, a protože burácelo, tak jsme se rychle sbalili, šli zpátky do klubovny, ale jinou cestou. Po cestě jsme byli v pláštěnkách a dávali si přezdívky.

Když jsme došli ke klubovně, zjistili jsme, že má Eddie jedno klíště, Medvěď taky dokonce čtyři, a nakonec měl skoro každý klíště. Náš vzácný host WATOKNAPA, která nám zastupovala kytaristu Kiwiho, jím dovezla pinzetu a dezinfekci. Naštěstí všechna klíšťata byla tak ochotna, že šli ven.

Potom byl sněm. Na sněmu jsme plnili skalpy. Náš rod Káňat získal skalp tábornictví, jinak všechny rody mají skalp. Pak byl i klasický kvíz. Mezi vším hrála kytara. Přišlo i na udělení OP. Sedmi si splnila hodnost gaoseda a Lasička a Medvěď hodnost vanata. Potom jsme jeli domů.

boj. Sasanka

SLAVNÁ TRINÁCTKA KMENE

Sachem MIČKINIKWA	237 OP	13 M
Sachem AJAGU	96 OP	6 M
Sagamor Eddie	88 OP	2 M
Sagamor Ostříž	69 OP	1 M
Gaosed Čača	42 OP	
Gaosed Sedmikráska	28 OP	
Vanata Surikata	41 OP	
Vanata Veverka	25 OP	
Vanata Lasička	25 OP	
Vanata Medvěd	9 OP	
Boj. Dela	19 OP	
Boj. Liška	13 OP	
Boj. Kajda	11 OP	

Po 106. sněmu kmene Shawnee
19.KVĚTNA 2018

STOUPÁNÍ NA HORU

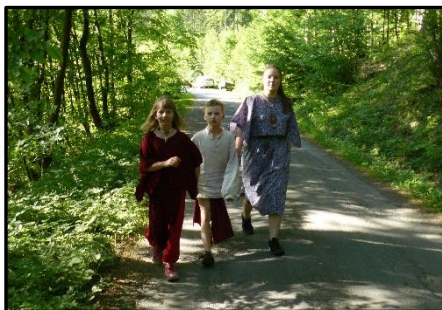
V této pravidelné rubrice jste zvyklí nacházet pomocnou ruku či chcete-li návod k plnění vybraných orlích per (zda se někdo z vás této pomocné ruky někdy chopí, to už je otázka na tělo pro vás, milí čtenáři), ale tentokrát uděláme z tohoto zažitého pravidla výjimku. Při své řeči na 106. sněmu na naší klubovně Chillicothe jsem se zmínil o tom, že ti z vás, kteří vyrazili na táboření na Drozdovskou Pílu, měli nejednu příležitost splnit některou ze zkoušek, které obsahuje náš zápisník orlích per. A také o tom, že se nabídnuté šance oběma rukama chytil Vrabčák, který teprve nedávno úspěšně dokončil svoji nováčkovskou zkoušku. A jako by se v ten okamžik zvedla stavidla a z přeplněné přehrady se vyvalily těžce zadržované divoké vody Vrabčákovy touhy zdolávat přichystané překážky a překonávat sebe samotného. Během tří dnů si nechal stvrdit hned 12 orlích per! Wašte! Věřím, že právě Vrabčák se zařadí po bok těch několika nadšenců, díky nimž není mé pravidelné hloubení studny zbytečné a kteří jsou připraveni z ní tu a tam pít.

To, s jakým nadšením se Vrabčák vydal k vrcholu své hory, můžete posoudit při letném srovnání počtu jeho splněných orlích per s aktuální podobou kmenové třináctky a zamyšlením se nad dobou, kterou ostatním trvalo dostat se na jimi vydobyté pozice. Vrabčákovi nakonec jen nedostatek studijního a „zkouškového“ materiálu zamezil sebrat svoji první větvičku a úspěšně splnit všechny čtyři základní orlí pera pro hodnost Vanata. Na květnovém sněmu chyběl, protože zrovna zdolával své první výškové metry na skále při prvním venkovním soustředění svého lezeckého kroužku. Ani tam však nezaháel a později mi hrdě hlásil, že si od své instruktorky nechal uznat splnění OP Z-65 slaňování.

To jsem však trochu předběhl, chtěl bych se s vámi podělit o průběh jeho snažení během táboření na Píle. Jeho první koketování se zápisníkem OP probíhalo na poli plamene zdatnosti. Spolu se Sedmikráskou se bez větších problémů vypořádali se Setonovým během (viz foto). Po této rozcvičce neměl

problém ani se stanovenou vzdáleností pro skok z místa. Svým výkonem při psaní čísel nohama vleže na zádech nás všechny udivil už v rámci boje o skalp zdatnosti na 102. sněmu ve srubu na Kopretinové louce, a tak tentokrát už nebylo žádným překvapením, že tento výkon zopakoval bez větších problémů i při plnění orlího pera Z-24. (S vrozenou neskromností na tomto místě poznamenám, že k témuž strhnul i mou maličkost 😊) A dobývání plamene zdatnosti mohlo pokračovat – s pomocí tachometru naší nezníčitelné běloskvoucí felicie jsme takřka s přesností na milimetry vyměřili požadovanou vzdálenost pro chůzi během jedné hodiny a ve složení Eddie, Sedmikráska, Vrabčák a já vyrazili. Vzhledem k tomu, že máme s Eddie ve svém rodném listí přece jen o nějaký pátek dřívější datum narození, a tudíž i přísnější limit pro splnění Z-19, hnali jsme své mladší soukmenovce do vytouženého cíle na zahrádce Zárubovic restaurantu na Pile

poněkud ostřejším tempem, ale naše mladá Káňata dostala slovům své lelawatiky a ukázala, že jsou opravdovými dravci a vypsanou podmínku hravě splnila (opět viz fotodokumentace). Zdatnostní pětiboj po návratu na tábořiště Vrabčák pro tento den završil úspěšným zdoláním limitu ve skoku do výšky. Světový rekord Javiera So-

tomayora sice zůstal prozatím neohrožen, ale chtěl bych tohoto legendárního atleta vidět skákat v bederce tak neortodoxním stylem, jakým nad laťkou proletěl Vrabčák! 😊

Dost bylo zdatnosti, řekl si Vrabča, a dal se s náčelníkem do počítání svých nocí strávených v týpí a absolvovaných širáků – další dvě orlí pera tak mohla být potvrzena a hurá na chrástí k zapálení prvního ze tří vanatovských ohňů.

Druhý oheň úspěšně zaplanul hned následujícího dne a přehlídka atletických výkonů pokračovala hodem míčku s pomocí lakrosky. Jak jinak než úspěšně. Po malém tréninku zvládl Vrabčák uvázat šest základních uzlů za zády a zalovil tak poprvé ve vodách světle lesní moudrosti. Dále stačilo dohledat v pečlivě psaném deníku zápis z šavanské účasti na turistické akci Za zvolskou labutí a už se mohly v dekretu začít zaplňovat kolonky základních orlích per na Vanatu. Rovněž další orlí pero bylo z tohoto ranku a týkalo se znalosti morseovky. Drobná nervozita

se ukázala býti zcela zbytečnou, Vrabčák ovládal nejen písmena, ale problémy mu nedělala ani čísla – splněno.

Své vítězné tažení prozatím ukončil třetího dne táboření úspěšným zapálením posledního vanatovského ohně a k dosažení tohoto stupně mu tak chybí už jen Hobitem tolik oblíbená trojkombinace 10-10-10. Dovolím si tipnout, že pokud by zkušební kartičky byly na Pile k dispozici, stal by se Vrabčák Vanatou snad v rekordně krátkém čase.

Možná si teď někteří z vás říkáte, proč jsem toto pojednání do květnové Březové kůry vlastně zařadil? Vždyť Vrabčák není jediný, kdo v našem kmeni plní orlí pera a snaží se nalézt svoji cestu na Horu. Důvod je však prostý – už dlouho jsem u nikoho nezažil tak zdravě nakažlivé nadšení plnit. Ano, záměrně píšu plnit, nikoli splnit. V tomto případě totiž dokonale platilo známé heslo „i cesta může být cíl“. Vrabčák neúnavně vyzýval pomyslné překážky a byť ne vždy završil své snažení úspěšně (kupříkladu sprint na stometrové trati ani na druhý pokus ovoce nepřinesl a hod míčkem do dálky zůstal také výzvou pro příště), jeho neutuchající elán byl skutečně inspirující. Ostatně jak jsem již napsal o několik řádků výše, sám jsem toho živoucím důkazem. A nejen já, po dlouhých letech se ze zimního spánku probudil i náš Medvěd a spolu s Vrabčákem začal dopočítávat první dřepy a kliky. Probudí Vrabčák svým přístupem z letargie i některé ze starších spolubojovnic? Anebo se tyto při příštím vydání kmenové třináctky spokojí s pohledem na Vrabčákova záda? Sám jsem na to už teď zvědavý!

Sg. Ostříž

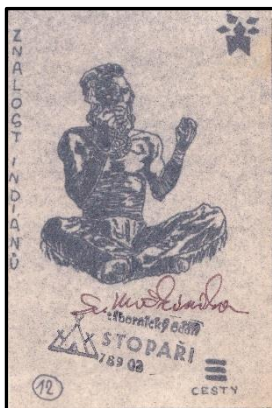
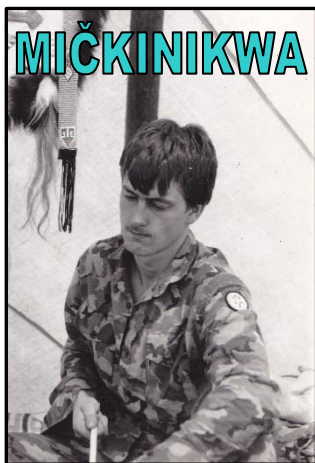
ROK JEDNA

1988

Rozhodl jsem se u příležitosti našeho kulatého výročí přiblížit vznik kmene Šavanů, který jsem společně s dalšími v květnu 1988 založil. Začnu dobou, kterou bych mohl pojmenovat ROK NULA.

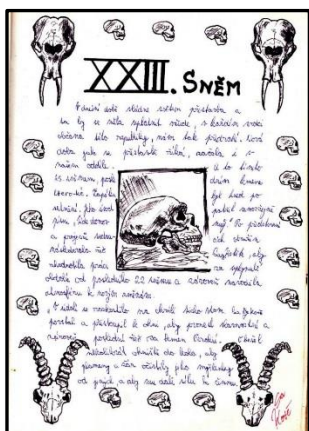
Svou tábornickou činnost jsem začal v oddíle Stopaři, který tehdy působil v rámci pionýrské skupiny Jaroslava Tůmy na 1. ZDŠ. V něm jsem prožil své dětské roky a poté jsem na chvíli zakotvil v oddíle Skalák, ale má touha po lesní moudrosti vedla k založení malého kmene, který měl i svůj Zápisník OP a zajímal se o přírodu, a dokonce vydával svůj kmenový časopis. Začátkem roku 1982 přichází návrh zapojit se do vznikající myšlenky v oddíle Stopaři a to přechodem na pražský systém plnění OP, používání rouch a ohnivečkový systém. To byla výzva a já ji přijal. Za čtyři roky poté jsem se po základní vojenské službě stal dokonce náčelníkem kme-

ne Čerokí. První letní tábor, který jsem jako náčelník vedl, byl na Drozdovské Pile, a ten byl důležitým bodem našeho vzniku. Kamarád a tehdejší šaman kmene Milan Kól přišel s táborovou hrou dle knihy Tekumseh, která popisuje život a boje kmene Šavanů, a po táboře se v kruhu tehdejších klanů Modrá Želva a Horský Lev rozjela větší aktivita na indiánské téma. Byly tu nové zprávy z Prahy, vznikly další kmeny Midewiwinu a kruh šamanů se pravidelně scházel a kmeny z této spolupráce těžily.

Začátkem roku 1988 se náčelník MIČKINIKWA a šaman TOKEITO dohodli a vytvořili wampum – úmlu-

vu směřování další činnosti. Vedení náčelnictva a Rady předali mladším zástupcům kmene a vrhli se na přípravu změn, které po jejich návratu nastaly. Po mnoha debatách se mi podařilo přesvědčit nebo aspoň vysvětlit, proč nastane změna názvu a místo kmene Čerokí se vydáme na cestu kmene Šavanů – Shawnee. Již na jaře roku 1988 dochází k předběžnému jmenování budoucího náčelnictva na poradách starších bojovníků. Další iniciativou, která kmen Šavanů měla odlišit od všech pionýrských oddílů, bylo ušítí nových a kmenových košil v tmavě zelené barvě. První košili nám ušila paní Kulhánková, maminka od Štíra a Soptila. A za chvíli byly na světě další košile, a tak jsme na letní tábor jeli mnozí již překrojení. K těmto košilím jsme již pionýrské šátky nepoužívali a nosili jsme korálkované rozety rodových skupin. Celé toto uvolnění bylo také důsledkem změn v celé společnosti, které měl na svědomí tehdejší sovětský prezident Gorbačov, a lidé se na některé věci dívali úplně jinak.

21. května 1988 se konala kmenová výprava Čerokí, která nakonec skončila slavnostním sněmem, který se konal v zábřežských lesích na sněmovním místě nesoucím jméno Liščí doupta. V kronice kmene Čerokí - Stopařů jsem našel zápis, který do ní napsal Martin Švub, a to hned na dvou stránkách.

Vybral jsme pro vás jen malou část z textu:

V údolí se rozhostilo ticho a vtom povstal Sachem Kotě a přistoupil k ohni a pronesl slavnostní a zároveň poslední řeč za kmen Čerokí. Pozvedl ruce k nebi a pomalu začal svoji řeč.

Na konci své řeči oznámil vznik nového kmene Šavanů. A také přestavbu kmene – změny a novinky v oddílové činnosti. Ze Stopařů se zrodil druhý kmen a to Šavani – Shawnee Zábřeh. Celý článek najdete na starších kmenových stránkách - viz historie zábřežského skautingu.

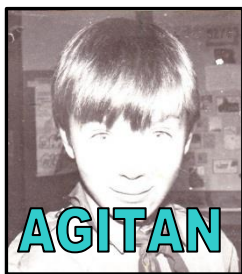
Další zprávu o tomto sněmu jsem našel v kronice klanu Modrá Želva, kterou tehdy vedl Tomáš Weinlich – TISKEMANIS. On sám byl členem Rady OP, byl wagamed a jeho velkou zálibou byla také indiánská lesní moudrost a jako jeden ze tří ohnivců měl kožené korálkované roucho.

On tam tedy poznamenal toto:

Tento sněm byl svolán mimořádně brzo, protože si to vyžádaly nutné okolnosti. Konal se na sněmovišti na Liščích doupatech, kde se konal předchozí poslední sněm. Tento sněm byl posledním sněmem kmene Čerokí a zároveň prvním sněmem kmene Šavanů. Na sněmu bylo zvoleno nové vedení kmene Šavanů, náčelníkem byl zvolen Sachem MIČKINIKWA a degandawidou pak Kotě /Martin Švub/ a podnáčelníkem byl jmenován Káně /rodný bratr Ajagua/, toho času na vojně.

TISKEMANIS nás opustil v roce 1997 a odešel k indiánským ohňům a k Velkému duchu.

V kmenovém archívu máme také osobní deník Sachema Agitana, který také předčasně opustil tento svět a v roce 1995 tragicky zahynul při cestě do Leštiny.

On si do svého deníku jako malý hoch napsal:

Po udílení OP jsme se dozvěděli, že už nebudeme Pstruzi, ale Mývalové. Přišlo mi to líto. Kondoři jsou za Hady a Medvědi zůstávají. Seděli jsme u ohně a choulili jeden k druhému. Všichni byli v indiánských krojích.

Tento sněm přinesl také nové změny nejen v přejmenování dlouholetých názvů družin oddílu Stopaři, ale vzniká také spolek Psů, kteří měli napomáhat náčelnictvu, tak jak tomu bylo u legendy od Tekumseha. Do čela byl postaven Libor Gisel – Sachem Brunclík.

Na sněmu probíhalo také udílení OP způsobem rodových Tanců viděl jsem. Tyto změny ovšem nebyly přijímány všemi pozitivně, ale přesto náčelnictvo kmene

mělo další velký úkol, další letní tábor Stopařů a první táboření kmene Šavanů v Horních Studénkách 1988.

Skoro 30 táborníků si užilo táboření nedaleko srubu Mravenec, který tam ještě v té době stál. Velkou upoutávkou pro kolemjdoucí byla obrovská brána a věž, kterou jsme za pomoci Josefa Urbana – Ubiho vybudovali. Ještě před táborem byla vymyšlena lelawatika kmene Šavanů a čtvrtý den tábora při jeho zahájení zazněla z hrdel TISKEMANISE, Kotěte, Hurikána, Brunclíka a MIČKINIKWY poprvé.

Dochované fotografie z tábora také zachycují kmen, kdy nacvičuje legendární pohyby, které bojovníci při lelewatice dělali. Tím jsme se proslavili na podzimních Velkých hrách Midé.

V rámci tábora také vzniká první šavanský korálkovaný wampum, který korálkujeme ve volných chvílích.

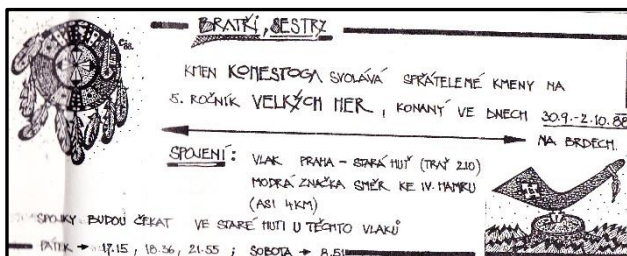
MÝVALOVÉ A JEJICH ŠTÍT

Tato fotografie zachycuje tehdy jeden z nejpčetnějších rodů kmene, a to rod Mývalů, který tehdy vedl Sagamor Káně. Ten měl doma jistě velký vzor ve svém starším sourozenci, kterým byl wagamed kmene AJAGU.

V řadách vidíme tehdy začínajícího Degandawídu malého Hugo Morávka – Agitana, který se stal později pro Šavany legendou.

VSTUPEJEME NA PŮDU MIDEWIWINU

Na podzim roku 1988 jsme se vypravili na akci společenství Midewiwin, které nese název Velké hry. Na tomto setkání, které se konalo většinou na podzim, jsme se tak setkali s ostatními kmeny Midé, ale tentokrát ne jako Čerokí, ale jako Šavani. V mnoha bojích se nám podařilo zvítězit, a dokonce jsme si odnesli i Štít vítězů, který jsme ještě několikrát v dalších letech získali. Na této akci jsme se také měli možnost setkat s kmeny Meherin a Huroni, které již tehdy vedli nám dobře známí Hanka a Panda z Prahy.

KMEN ŠAVANI ZÁBŘEH – ODDÍL STOPAŘI

Na fotografii vidíme zachycený kmen při zahájení Velkých her 1988. V rouchách tam za nás stojí Šimpanz, TOKEITO, Vanai, Sýček, Ještěř, Vuk, Káně, Tony, Nes, Štír, Siven, Havran, Brunclík... zahajovací obřad řídí šaman Konestogy LELAŠIKAH.

V oddíle Stopaři jsme vydávali oddílový časopis Stopař, který měl dlouholetou tradici. Právě v něm můžeme číst, jak se tehdy v oddíle /kmeni/ žilo. Po táboře 1988 se časopisu ujímá Hraboš a dává časopisu novou tvář. Tehdy jsme ještě

neměli možnost kopírování tak, jak tomu je dnes, a tak se vše dělalo pomocí rodičů, kteří měli možnost tisku někde v zaměstnání.

Březová kůra tehdy ještě nebyla a musela si počkat až na srpen 1989, kdy se stala vedle Stopaře druhým časopisem v kmeni. Založila ji Rada OP /ohnivci/ a měla za úkol prohlubovat oblast indiánů, tradic kmene Šavanů a věnovat se plnění OP a Mistrovství.

Celoroční soutěž v bodování jednotlivců, která nese u mnoha kmenů Midewiwinu název Javorová nažka, se koncem bodovaného období roku 1988 stala kořistí Michala Valenty, který stál v čele rodu Manato – Hadů. Hraboš se stal také ohnivcem a v pozdějších letech sehrál důležitou úlohu, když se podílel na začlenění Šavanů do junácké organizace v roce 1990.

JAVOROVÁ NAŽKA		
Číslo	Jméno	Skóre
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

Hraboš se tedy stal prvním bojovníkem Šavanů – Stopařů, který zvítězil. V archívu jsem našel dokonce bodovací tabulku z měsíce května, kdy vzniká náš kmen. Namaloval ji tehdejší Sachem kmene a ohnivec OHITEKA. Měl velký dar umět kreslit a byl velice šikovný kytarista.

Ohnivci kmene Šavanů

Od samotného začátku vzniku kmene bylo jasné, že současný šaman kmene TOKEITO už neměl tolik času a energie. I tehdejší směřování kmene na Šavany vše urychluje, a tak koncem prosince roku 1988 vysílá na Vigílie tehdejšího náčelníka kmene MIČKINIKWU.

Ten na sněmovním místě Liščí doupata v ranních hodinách 30. prosince po vykonání Vigílií svolává ohniveckou radu a navrhuje další kroky v činnosti kmene. První rok kmene končil a po 30 letech jsme tady a pokračujeme v započaté práci. Oddíl Stopaři zanikl a my Šavané pokračujeme v jeho dlouholeté cestě.

Pro BK MIČKINIKWA

ŠATAZPRAS VYČENICHAL....

Umělci na šňůře. Agentům ŠAvanské TAJné ZPRAvodajské Služby se podařilo zdokumentovat historický okamžik – začátek hvězdné kariéry pěveckého tria Tros Krákoros, které tvoří performeři vystupující pod uměleckými jmény Kukíno, Lukíno a Dynosíno. Chlapci jsou schopni během několika minut vyprodat koncertní sály prakticky o jakékoli kapacitě. Jejich propracované pěvecké a taneční kreace strhávají davy, fankyky prodávají veškeré majetky, aby s nimi

mohly cestovat po světě, a malé děti vstupují do Lidových škol umění v bláhové naději, že se svým vzorům snad přiblíží. Náš obrázek zachycuje nadějně umělce na šňůře. Shodou okolností se jedná o šňůru s vysokým napětím s narušenou izolací, což jejich tanečním výkonům přidává na originalitě a rychlosti.

Náčelníkovy trable. K plnění orlích per chtěl využít táboření i MIČKINIKWA, leč ne vždy se vše podaří podle představ. Půl roku předem pilně dřel a trénoval hru na kytaru, aby mohl na příštím sněmu požádat o OP L-38 (ovládá hru na hudební nástroj a předvede na kmenové akci). Jeho umění už takřka dosahovalo kvalit známého dua Eva a Vašek, avšak poté přišla osudová chyba. Aby byl dojem po všech stránkách dokonalý, rozhodl se v předvečer odjezdu vyprat obal na svoji kytaru. Nevšiml si však, že obal skrývá i zmíněný hudební nástroj, a ten tak i s obalem vypral na 80 °C. Každá zkušená pradelna však ví, že kytara se přece může prát pouze na 40 °C! Kajtra se při zvoleném postupu logicky seprala na poloviční velikost a problém byl na světě. Standardní velikosti uvyklé prsty nebyly schopny trefit na hmatníku ty správné akordy, a tak plánované vystoupení skončilo propadákem – viz foto: zatímco Mrkvička se snaží zachovat vážnou tvář, Větvička propuká v neskryvaný záchvat smíchu. Tak snad příště, náčelníku! 😊

VYPRÁVĚNO NA PRÉRIÍCH

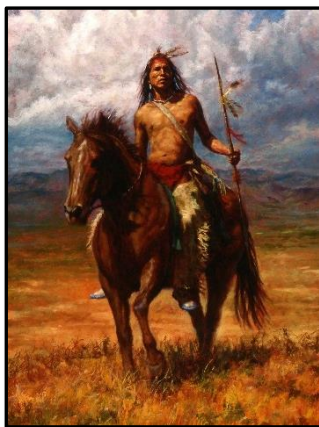
Krádež koní – pokračování z minulého čísla

Místo abych ihned odřízl hnědáka, uvázal jsem mu svůj provaz kolem šije. S druhým koncem provazu jsem se odplížil. Vedl jsem plaváka pryč, dokud se provaz, na kterém byl hnědáka, nenapnul. Pak jsme s plavákem zůstali stát a já jsem ho začal pomalu přitahovat. Hnědáka si myslel, že ho někdo potřebuje, a šel k nám. Jak se blížil, navíjel jsem provaz, dokud se kůň nezastavil. Byl už na samém konci Arapahova provazu a dál nemohl. Teď jsem dával velký pozor a zaposlouchal jsem se. Kdyby Arapaho zatáhl hnědáka zpátky, nechal bych mu svůj provaz, který jsem přivázal jeho koni kolem krku, a odešel bych s plavákem. Ale nezatáhl. Hnědáka se divil, co se s ním děje, ale stál klidně se dvěma provazy kolem šije. Arapah, jeho pán, spal.

Odvedl jsem plaváka k hnědákovu a přeřízl Arapahův provaz. Věděl jsem, že je načase, abych odtamtud zmizel, a tak jsem pospíchal k okraji vesnice, kde jsem nechal Jelenu. Ale nebyl jsem ani v polovině cesty, když padla rána a pak druhů. Vyskočil jsem na hnědáka, plaváka jsem vedl a ranami je donutil k trysku. Přemýšlel jsem, co se stalo Skryté tváři.

První, koho jsem potkal, byl Skalní zvon. Vedl Jelenu. Přihnal jsem se k němu a on mi hodil Jelenův provaz. „Nech si ho,“ křikl jsem, „někdo ho bude potřebovat.“ Veliká vesnice se probudila. Pušky práskaly. Nebyl teď čas na výměnu koní, a tak jsem Jelenův provaz hodil Skalnímu zvonu nazpět. Nechtyl ho. Jelen tam zůstal; můj skvělý válečný kůň mi už nepatřil. Sú, který ho chytil, měl štěstí.

Myslel jsem, že nepřítel objevil Skrytou tvář a že on začal boj, ale způsobili ho ti, kteří těsně u vesnice splášili volně se pasoucí koně. Viděl

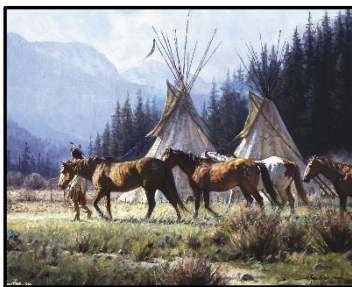

jsem, že máme velký počet koní, ale nebyl čas na nějaké řeči, a tak jsem uháněl k místu, kde jsme nechali šaty a dva muže, kteří je hlídali. Bylo to napravo od Ostrožní řeky, právě u kañonu. Říkali jsme tomu místu „Tam, kde odpočívají jeřábi“. Hnědáček byl rychlý a byl jsem tam první. „Připravte se!“ volal jsem. Seskočil jsem přitom z koně a oblékl si vysoké legíny a košili. „Naši už jdou.“

Slyšel jsem dusot kopyt i skrz košili, kterou jsem měl přetaženou přes hlavu. Nestačil jsem se pořádně ustrojít, a už jsem viděl honce (muže v čele, kteří vedli běžící koně) a těsně za nimi mnoho vylekaných koní. Nepřítel se také hnal za nimi. Pušky blýskaly a naši muži se otáčeli na koních, aby v šedém svítání vrátili palbu. V čele byli čtyři Vraní indiáni a jeli s větrem o závod k prudce končící stráni. Byl tam skutečný kañon. Copak nikdo nevěděl, že tam je? Jako by se vynořil před mýma očima a hnal se vstříc mým přátelům. Co udělají?

Nevěděl jsem, jak bych jim pomohl, a jel jsem tryskem k řece. Neodvážil jsem se křičet nebo mávat, abych je varoval, protože jsem se bál, že stádo koní obrátím a spláším, a tím ztratíme kořist. Zastavil jsem a zatajil se mi dech, když první kůň zmizel přes okraj. Všichni tam zmizeli – koně i jezdci, ve vichřici, jako když zavíří suché listí. A než jsem udělal deset kroků, vyjížděli odtamtud – živí! Nevěřil jsem vlastním očím. Jen jeden muž byl raněn. Rozbil si obličej a jeho kůň se pod ním zabil. Byl jsem zase šťastný.

Za chvíli jsme byli v lese, kde jsme byli ve výhodě, a odrazili nepřítele. O tři dny později jsme vjeli do naší vesnice s písní o vítězství a naši náčelníci Sedí uprostřed kraje a Železný býk nám přišli naproti s písněmi chváli na rtech. Srdce mi jávalo, když jsem je slyšel pronést mé jméno. Vesnice byla na Šířovém potoce nedaleko Průsmyku a připravovala se na odchod. Ale Železný býk zarazil všechny přípravy, dokud nám nedal napít horké černé kávy. Byla to první, kterou jsem kdy ochutnal, a nikdy na to nezapomenu, ani na pocit radosti z toho, že jsem mohl započítat svůj první úder.

To je celé vyprávění; ale zapomněl jsem něco, co jsem vám chtěl říct. Když jsme se dostali do lesa, odkud jsme zahnali nepřítele, Skrytý tvář zjistil, že ukradl kobylu. Byl tak zklamán, že se rozhodl vrátit a ukrást koně. Snažili jsme se mu plán rozmluvit, ale byl už rozhodnutý. „Počkám tady na tebe,“ řekl Medvěd ve vodě, který dal svého koně muži, co si rozbil obličej, a proto šel pěšky.

„Tak dobrá,“ řekl Stojící medvěd, „když tu na tebe chce Medvěd ve vodě čekat, počkám s ním.“ Tak jsme je nechali, aby si dělali, co chtějí, a deset dní o nich nebylo slyšet. Už jsme mysleli, že byli zabití, když jednoho dne přijeli všichni tři, každý na dobrém koni, které Skrytá

tvář ukradl Súům. Vyprávěl nám, že objevil týpí nějakého mladého muže, který tak žárlil na svou ženu, že tábořil daleko od nejbližšího týpí svých přátel. Měl tam uvázané tři velmi dobré koně, přesně pro Skrytou tvář a jeho dva přátele, kteří se schovávali v lese. To se stane muži, který tak žárlí na svou ženu, že nesnáší společnost jiných mužů.

Lubomír Kupčák – Velká indiánská kiha, vydala Mladá fronta, Praha 2017

Z HISTORIE KŮRY....

...NEUVĚŘITELNÉ, ALE SKUTEČNÉ

Bulvár, drby, klepy! Právě to hýbe světem. A jinak je tomu už tradičně i v našem časopise. Dnes se rubrika „osvědčených“ zpráv jmenuje Šatazapas vyčenichal. V minulosti ale měla tato rubrika hned několik názvů. Ať už to byl „Bulvár Shawnee“ nebo „Neuvěřitelné, ale skutečné“, vždy se tyto rubriky těšily velkému zájmu. Dnešní článek byl ve 152. čísle Březové kůry nazvaný: Neuvěřitelné, ale skutečné...normální táborový den, aneb zbožné přání náčelnictva. Stejně jako každý bulvární článek, má i tento neznámého autora, který se podepisoval jako „rjb“ a doháněl svými smyšlenými zjištěními některé tehdejší členy k šílenství. Věřím, že dnes se v článku najde spousta současných členů ☺

PROLOG: Tento článek je věnován památce těch, kteří si z táborů kmene přivezli bolesti zad, horečky, chrapot, migrénu, zakouřené nebo propálené spacáky, sešité hlavy, nevábne hory špinavého prádla, nepoužitou zubní pastu, nerozbalené broskve z návštěvního dne, popáleniny čtvrtého stupně, spálené kanady, nechuť k vaření v kuchyni, celkové vyčerpání organismu...tudíž dobrý pocit z pobytu mimo civilizaci a rozhodnutí, že příští rok pojedou zase.

Začínal normální táborový den. Hlídka v noci neusnula ani neudělala planý poplach a vzbudila přesně v půl sedmé vedení a službu do kuchyně. Podařilo se jí to potichu a neprobudila přitom celý tábor. Přesně v sedm byl budíček. Běda nespál v plavkách, a proto nebyl na rozcvičce první. Datel nebyl nachlazen, a proto mohl do Balatonu. Krvák tam nebyl první a nestříkal vodu na cestičku u sprchy, takže ji nerozbahnil. Všichni se otužili a těšili se na další táborový den. Byl normální táborový den. Služba v kuchyni nespálila cibulku ani mléko. Mléko nebylo ani zkysané a v medu nebyli žádní mravenci. Po snídani byl nástup ke státní vlajce. Nikomu nechyběl šátek nebo turbánek a všichni zpívali vesele junáckou hymnu. Vlajková četa předpisově vztyčila státní vlajku. Pak bylo bodování stanů. Sovy neměly ve stanu jako po výbuchu a dostaly po zásluze deset bodů, stejně jako vlci. Všichni měli věci, zejména boty, na dostatečně vysokých podkladcích. Po bodování stanů to netrvalo čtvrt hodiny, než se vyřešily všechny problémy a hned mohl začít program. Služba chystala dobrovolně a s radostí oběd pro

ostatní a nikdo ji nemusel popohánět a kontrolovat. V kuchyni měla velkou zásobu suchého dřeva, ani voda jí nedocházela.

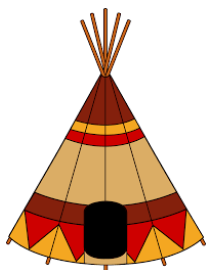
Při dopoledním programu nedošlo k žádným hádkám ani sporům a vše se odehrálo bez problémů. Program se skoro všem líbil, starší bojovníci si svoje výhrady nechali pro sebe a nekazili tak zábavu ostatním. Před obědem byly kartičky a všichni to věděli napoprvé a tak nemusel jít nikdo na konec. Oběd byl přesně na čas a byl velice dobře uvařený. Čaj nedošel a služba tak nemusela řešit, kdo za to může. Kdo chtěl, mohl si po obědě odpočinout, něco si vyrábět, nebo si třeba vzít kopačák. Nikdo se nikam nezašil a všichni využili klidu smysluplně a tiše. WABLAUTANAGA šel do lesa a nenašel tam ani jeden obobrovaný strom, ani osekané zelené stromky, ani haluze rozházené mezi stromy. Nemusel si tak všechny svolat a zjišťovat, kdo to udělal. Služba krásně umyla nádobí a vše čistě utřela a uklidila kuchyň i jídelnu.

Byl normální táborový den. Po klidu byl program vedený rádci. Poté, co to náčelník oznámil, nevypuklo dohadování, kdo bude s kým co hrát a kde. Všichni si sedli a tiše si vyslechli rádce, kteří se sami aktivně dohodli a program si připravili a rozdělili. Sekyra, která tam neležela už druhý den, nespada Monovi na hlavu a tak nikdo nemusel jet do nemocnice. Rádce dne si hlídal své

povinnosti a tak na latrínách nedošel toaletní papír ani voda s mýdlem na umývání rukou. Vedení využilo čas a připravovalo si program na následující den. Služba si sama ohlíдела čas a ve čtyři byla připravená svačina i s dostatečným množstvím pití. Nikomu nebylo špatně a nepotřeboval na marodku.

Byl normální táborový den. Po svačině začalo pršet. Všechny družiny měly ve svých stanech dostatečnou zásobu dřeva. Žádná tedy nemusela vyrazit za deště do lesa, aby se vrátila za hodinu se třemi mokkými borovicovými větvemi. I když se rozpršelo silněji, nikomu to nevadilo, protože stany byly nepromokavé a okolo stanů byly stružky, aby do nich nezatékalo. Nikdo tedy neměl ve stanu povodeň. Navíc ve stanech vládla pohodová nálada. Jednotlivé družiny nezahálely a procvičovaly si

semafor a zvířata na zítřejší závod. Kdo chtěl, psal si deník, nebo si uklízel. Vedení nemuselo běhat po táboře a shánět nářadí zapomenuté u potoka nebo v lese a sbírat věci ze sušáku. Nikdo od Medvědů neměl vše mokré nebo špinavé a tak se všichni měli do čeho převléct. U Viků vysvětloval

rádce nováčku Morrisovi, jak se dobře sbalit a about na vícedenní výpravu. Nabídl se dokonce, že v případě vyhlášení YKSUIAPI mu pomůže se správně sbalit.

Byl normální táborový den. K večeři bylo jídlo, které si služba sama vymyslela a připravila. Při jeho přípravě se nic nespálilo a nechytla pánvička i s olejem, takže nebyla ohořelá plachta nad kuchyní. Všichni jídlo pochválili, i když mělo pár chybiček. Nikdo se nepohoršoval nad obsahem ešusu. Nikdo se při jídle netvářil jako mučedník. Žádné jídlo nezbylo a přitom se všichni najedli. Rendy nezapomněl nachystat jídlo pro hlídky. Předání služby proběhlo v klidu a napoprvé. Honza po dni ve službě nebyl špinavý jako kominík a Pštros si nepřivodil popáleninu čtvrtého stupně při neopatrnosti u kotle. Po večeři byla na programu hodinka dodělávek a prací. Trvala však méně, protože všichni brali svoji práci vážně a pečlivě plnili svěřené úkoly. Byl teprve druhý táborový den, a přesto už stála umývárka, umožňující mytí táborníků a ne pouze chov pstruhů. Stály i oba táborové sušáky a za celou dobu tábora se díky pořádnému provedení ani jednou nezřítily. Ostatní táborové stavby byly již dávno hotové, přesně tak, jak si to náčelnictvo představovalo.

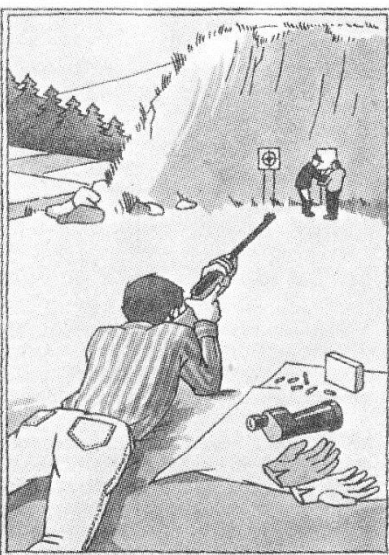
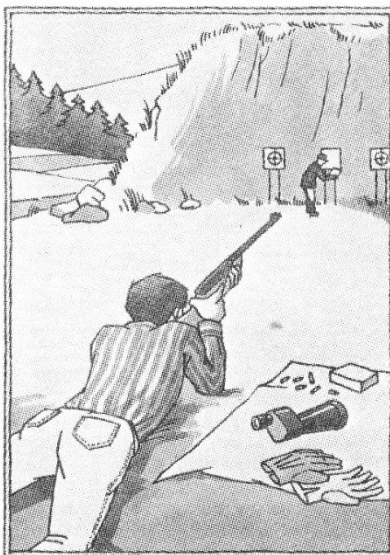
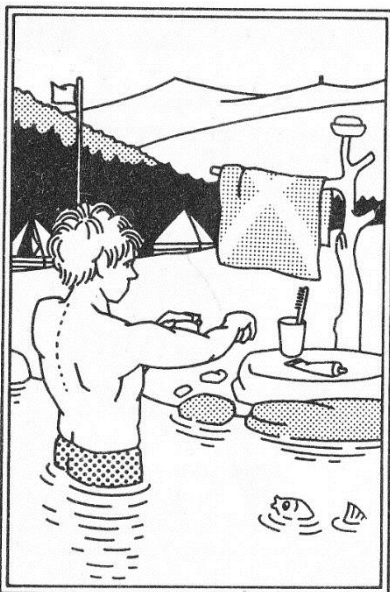
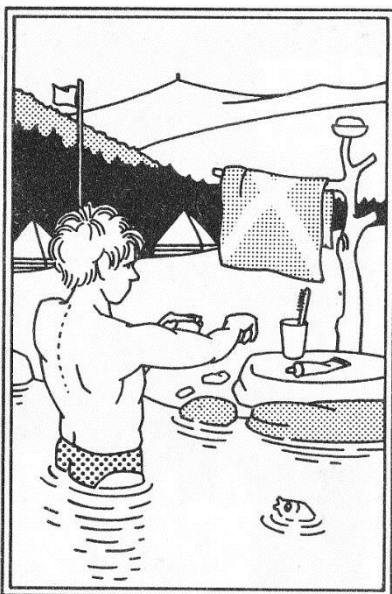
Byl normální táborový den. Nikdo se s nikým nepopral ani nepohádal. Večer bylo zpívání s kytarou. Všichni se snažili zpívat a Stopaře nerušili. Družiny postupně chodily na hygienu a nikomu nechyběl ručník nebo mýdlo zapomenuté na umývárce předchozí den. Při lelawatice nemusela Mimi nikoho upomínat o zápis do kroniky a záporník neměl skoro co říct, protože nechtěl mluvit jen o počasí. Bylo hodně zájemců o funkci na následující den a mnoho lidí mělo co pochvalného říct. Večerka byla přesně v deset a při ní už nikdo nešel na záchod ani pro zapomenuté mýdlo. Tábor se během mnuty zcela utišil. Hlídka nastoupila s baterkou a píšťalkou. Zapsala se čitelně do knihy hlídek a začala hlídat. Skončil normální táborový den.

Sepsal rjb

Pro BK vybral DRak

NAJDI S ROZDÍLŮ

JAVOROVÁ NAŽKA DUBEN 2018

Bodování starších

1. místo	boj. Lasička	252 bodů	Medvědi	100% docházka
2. místo	boj. Vrabčák	238 bodů	Káňata	100% docházka
3. místo	hledáč Štěpán	232 bodů	Medvědi	
4. místo	boj. Liška	220 bodů	Medvědi	100% docházka
5. místo	boj. Sasanka	217 bodů	Káňata	
6. místo	Va. Surikata	199 bodů	Káňata	100% docházka
7. místo	boj. Koloušek	196 bodů	Káňata	
8. místo	hledáč Viktorka	185 bodů	Medvědi	
9. místo	hledáč IQ	180 bodů	Medvědi	
10. místo	boj. Kajda	157 bodů	Káňata	
11. místo	Ga. Čača	142 bodů		
12. místo	Va. Sedmikráska	127 bodů	Káňata	
13. místo	boj. Kecalka	124 bodů	Káňata	
14. místo	boj. Dela	122 bodů		
15. místo	hledáč Anička	120 bodů	Medvědi	
16. místo	hledáč Čivava	55 bodů	Káňata	
17. místo	hledáč Ploutvička	42 bodů	Medvědi	
18. místo	boj. Veverka	21 bodů	Káňata	
19. místo	hledáč Vločka	18 bodů	Káňata	

Bodování mladších

1. místo	hledáč Luky	117 bodů	Hadi
2. místo	hledáč Dyno	114 bodů	Hadi
3. místo	hledáč Mrkvička	108 bodů	Koníci
4. místo	hledáč Větvička	91 bodů	Koníci
5. místo	hledáč Maty	89 bodů	Hadi
6. místo	hledáč Koukálek	82 bodů	Hadi
7. místo	hledáč David	78 bodů	Hadi
8. místo	hledáč Nelča	64 bodů	Koníci

JAVOROVÝ LIST DUBEN 2018

Bodování rodů starších

1. místo	rod Medvěďů	175,8 b.
2. místo	rod Káňat	135,2 b.

Bodování rodů mladších

1. místo	rod Hadů	96,0 b.
2. místo	rod Koníků	87,7 b.

KVÍZ PRO DILNÉ ČTENÁŘE

A je to, milí čtenáři. Právě jste se dostali na předposlední stranu Kůry, na které na vás již tradičně čeká bonusní porce bodů. K tomu, abyste ji získali, stačí opět drobnost – k záludným otázkám přiřadit správné odpovědi, které opět bez výjimky v případě nouze najdete v tomto čísle Kůry. A kdože to má letos na starost šavanské bodování a komu tedy máte správné odpovědi zaslat či osobně doručit? No jasně, přeci naší podnáčelnici Eddie! Osobně ji zastihnete téměř každý pátek v sokolovně na schůzce našeho potěru, její mail je pak už dostatečně znám, ale pro největší zapomětlivce: **Edita.Riff@seznam.cz**

- 1) Kdo si vzal pod patronaci výrobu korálkovaných rozet u Medvědů?
- 2) Kdo nám zapůjčil a postavil lanové centrum na prvomájové výstavě?
- 3) Kolik orlích per přibylo Vrabčákovi během táboření na Drozdovské Pile?
- 4) Kdy přesně proběhl sněm, na němž došlo ke vzniku našeho kmene?
- 5) Jaká tajemná zkratka bývala svého času pod bulvárními články v našem časopise?

OBSAH 268. ČÍSLA BK

Slovo úvodem....(Sg. Ostříž)	str. 2
Drobky z činnosti kmene (Sa. MIČKINIKWA)	str. 3-4
Prvomájová šavanská výstava (Sa. MIČKINIKWA)	str. 5-7
Co nám prozradili návštěvníci? (Va. Surikata + Sa. MIČKINIKWA)	str. 8-9
Táboření na Drozdovské Pile (Sg. Ostříž)	str. 10-12
Za zvolskou labutí (Va. Surikata)	str. 13
106. sněm kmene (boj. Sasanka)	str. 14
Slavná třináctka kmene (Sa. MIČKINIKWA)	str. 15
Stoupání na horu (Sg. Ostříž)	str. 16-18
Rok jedna – 1988 (Sa. MIČKINIKWA)	str. 19-24
ŠATAZPRAS vyčenichal.... (Sg. Ostříž)	str. 25
Vyprávěno na prériích (Sg. Ostříž)	str. 26-28
Z historie Kůry....neuvěřitelné, ale skutečné (Sg. Drak)	str. 29-31
Hrstka vtipů (Sg. Ostříž)	str. 32
Najdi 5 rozdílů (Sa. MIČKINIKWA)	str. 33
Javorová nažka + javorový list (Sg. Eddie)	str. 34
Kvíz pro pilné čtenáře (Sg. Ostříž)	str. 35

Kontakty:

Redakce: brezova.kura@centrum.cz, tel. 603 414 859 (Ostříž)

Náčelník kmene: mickinikwa@seznam.cz, tel. 733 741 619 (MIČKINIKWA)

Webové stránky kmene: www.shawnee.cz

Kdo jsme?

Regionální společenství chlapců a děvčat od 5 do 99 let, které se hlásí k myšlenkám skautingu a woodcraftu a v rámci Midewiwinu ČR šíří junácký ekumenismus. Jsme oddíl-kmen, který si vybral své jméno podle severoamerických indiánů kmene Shawnee, česky tedy Šavani.

Naši činnost podporuje HNKZ Steel s.r.o., obec Zvole a město Zábřeh.

Toto číslo Březové kůry vyšlo dne 28.5.2018.